

Hồi 37

Tân Quan Hiệu Úy

Phí Độc Hành theo Đỗ Nghị về Trung Đường Phủ, tự nhiên là thiên hạ có nhiều việc biến.

Lành hay dữ thì chưa biết, đầu tiên hình như trong giang hồ, nhưt là đám Hắc đạo có phần nhẹ, vì họ chỉ gồm con người ấy, bây giờ một bước đã thăng quan, những vùng đất xa với kinh kỳ, họ được an nhiên tung hoành chớ không còn sợ nữa.

Đỗ Nghị cỡi ngựa của Trung Đường Phủ, Phí Độc Hành vẫn còn con ngựa đen cao lớn của mình, hai người song song ra khỏi cổng.

Tuệ Hương đưa ra tận ngoài đường cái, nàng không nói gì nhưng thái độ quyến luyến như đang đưa tiễn một người thân trong một chuyến đi xa.

Công việc còn lại của nàng là trở vào thu dọn gian phòng của Phí Độc Hành.

Vừa bước vào, chưa mớ tay vào đây là nàng khựng lại.

Nàng nghe hơi hương thoang thoảng hầy còn đọng lại trong phòng, nàng nhận ra ngay đó là hơi hương của Cửu phu nhân, thứ hương trầm quý giá mà bây giờ đã biến thành hơi hương từ da thịt của thiếu phụ nhà quan.

Càng làm cho nàng sửng sốt hơn nữa là mấy sợi tóc đen huyền buông lơ lơi trên gối...

Hơi hương của người còn đó, những sợi tóc này chắc chắn của con người đó.

Hơi hương ngưng đọng và tóc đến phải vướng víu trên mặt gối phải chăng người đẹp đã đặt mình trên giường này suốt cả đêm nay ?

Tuệ Hương ửng mặt cúi đầu, nàng len lén nhìn quanh, mặc dầu chỉ có một mình nhưng cứ phập phồng như sợ ai bất gặp những gì sâu kín nhưt trong lòng nàng đang bùng cháy.

Nàng đưa mắt sục sạo khắp phòng như cố tìm dấu vết của “Phí gia”...

oOo

“Phí gia” đã cùng Đỗ Nghị tiến vào Trung Đường Phủ.

Cách kiến trúc Trung Đường Phủ thật là lạ, nó không giống một gia môn nào khác, chính giữa là tòa nhà vừa rộng vừa cao, có đủ tiền viện hậu viện, hai bên hông cũng vườn hoa nhưng lại có nhiều tầng cổ thụ.

Cái lạ là chung quanh tòa dinh phủ này lại có những gian nhà chen khít vào nhau, bao bọc tòa Trung Đường Phủ kín mít.

Ngoài cổng chánh, ngoài vòng tường có nhiều chòi canh nghiêm ngặt, lọt vào được bên trong rồi, nếu không có người dẫn đường, nếu người ta không thềm hỏi tới cũng không biết ngõ đi.

Đúng là một chỗ cực kỳ phòng bị.

Vừa vào tới tiền viện, Phí Độc Hành thấy có mặt Liễu Vũ Dương, tên Đội trưởng của đội hộ vệ Cửu phu nhân đang đứng chực bên ngoài.

Nếu không nhớ mặt thì không làm sao nhận ra con người của hắn, vì hắn hoàn toàn thay đổi, những nét hằm hằm hoành học không biết hắn “cất” đi đâu mất, cái còn lại của con người hắn hiện tại tươi cười, cung kính, sự cung kính của hắn đã làm cho Phí Độc Hành nghe nhột nhột phía sau lưng.

Hai người tiến vào một gian phòng lớn, bên ngoài quân canh cẩn mật, cánh cửa chỉ khép hờ.

Đỗ Nghị lên tiếng:

- Bẩm sư gia, đã có mặt Phí huynh.

Tiếng của Đào sư gia bên trong đáp nhanh:

- Mời vào, xin mời vào...

Đỗ Nghị một tay mở cửa, một tay đưa ra mời Phí Độc Hành.

Vừa bước vào khỏi cửa thì Đào sư gia đã đứng dậy, vòng tay tươi cười, bên cạnh ông còn có một người trung niên nước da trắng hồng mập mạp.

Phí Độc Hành vòng tay thủ lễ:

- Xin bái kiến Sư gia.

Bây giờ thì hắn cũng đã đổi cách xưng hô.

Đào sư gia lật đật khoát tay:

- Lão đệ không nên thủ lễ quá như thế, xin mời ngồi, lão phu đã đợi lão đệ suốt buổi rồi đây.

Trên bàn đã sẵn tiệc, tự nhiên toàn là sơn hào hải vị, không thấy ai khác nữa, chỉ có bốn người mà bàn tiệc thật linh đình.

Phí Độc Hành tuy hơi biết đây là bữa tiệc khoản đãi mình nhưng hắn vẫn hỏi:

- Chắc lão sư gia có khách...

Bằng tất cả thái độ và cử chỉ lịch duyệt, Đào sư gia đưa tay nghiêng mặt:

- Đâu có, hôm nay dành trọn buổi để nghinh tiếp Phí lão đệ đây mà.

Lão dang cả hai tay nói tiếp luôn:

- Xin thỉnh, thỉnh Phí lão đệ ngồi rồi chúng ta sẽ hàn huyên.

Chủ khách ngồi vào xong là Đào sư gia đã giới thiệu ngay:

- Đây là Kim Tổng Quản của Trung Đường Phủ, bắt đầu bây giờ và về sau này, giữa lão đệ và Kim Tổng Quản còn có nhiều liên hệ trong công việc, lão phu đặc biệt thỉnh đến để cho biết trước.

Cũng như Đào sư gia, vị Tổng Quản họ Kim bật thiệp không kém, hấn rót đầy một chén rượu, nâng cả hai tay:

- Phí lão đệ, chén này xin kính lão đệ để gọi là diện kiến và tẩy trần.

Xong chén của Kim Tổng Quản, lại đến chén của Đào sư gia và Đỗ Nghị, khiến cho đến khi tiệc rượu tan thì Phí Độc Hành nghe mặt đã run run.

Bằng vào sự tiếp đãi niềm nở và trọng hậu này, hấn ý thức ngay công việc của hấn bắt đầu đi vào con đường bằng phẳng, nếu không muốn nói là rất dễ dàng.

Đến tuần trà, Đào sư gia đứng lên ngỏ ý đưa Phí Độc Hành sang Đông viện.

Cùng tháp tùng còn có Kim Tổng Quản và Đỗ Nghị, họ sánh vai băng qua một sân rộng là đến dãy nhà ở phía đông.

Tại đây có một tòa nhà, bên ngoài không lớn lắm, nhưng bên trong trang trí có hơn chớ không kém tòa trang viện ở Thập Sát Hải, cùng có phòng khách, phòng ngủ, giường nệm mới nguyên.

Kim Tổng Quản lên tiếng trước:

- Đây là nhà riêng dành cho Phí lão đệ, cách vách còn có ba nhà dành cho ba vị Hiệu Úy khác.

Đào sư gia tiếp:

- Hôm nay họ có công việc đi ra ngoài, lúc nào họ về, lão phu sẽ cho tham kiến Phí lão đệ.

Phí Độc Hành đưa mắt quan sát, thấy trên giường chăn mền được xếp thẳng, ngoài ra còn có một bộ đầy đủ y phục quan nha, bên cạnh có máng một sợi giây đai to bản nạm bạc và một tấm ngân phiếu sáu trăm lượng.

Hấn quay lại hỏi:

- Sư gia, đây là...

Đào sư gia chặn đáp:

- Đây là quan phục, bình thường bọn ta ở đây không khi nào dùng tới, tất cả quân Phòng Vệ ở đây đều mặc thường phục, những khi cần thiết mới mặc đồ này, sợi giây

dai nạm bạc để đó chỉ dành cho quan Hiệu Úy, riêng tám ngân phiếu sáu trăm lượng đó là lương tháng đầu của Phí lão đệ. Sao, như thế có đủ không ?

Phí Độc Hành cười :

- Đâu có thể nói đủ không, mà phải nói là đã quá nhiều mới đúng ?

Đỗ Nghị hay háy mắt:

- Không sao, nếu bao giờ mà Phí huynh thấy rằng quá dư thì cho đệ hay, gì thì dở chứ cái khoản giải quyết “món thừa” đó là đệ rất chuyên môn.

Mọi người đều bật cười và Đào sư gia đưa tất cả ra ngoài, lão hướng dẫn Phí Độc Hành qua các dãy nhà bao quanh đông viện.

Kim Tổng Quản cho biết vì còn có chuyện riêng nên xin phép cáo từ.

Bọn ba người của Phí Độc Hành sang bên đó và Đào sư gia cho biết tất cả ngoài trăm quân Phòng Vệ phía đông này đều thuộc dưới quyền của hắn.

Đúng là đám quân có được nhiều huấn luyện, chỉ trong nháy mắt, qua lệnh của Đào sư gia, họ đã tập hợp thành mười hàng thẳng tắp.

Phí Độc Hành cau mày, hắn thấy bọn này quả đúng là quân được tuyển chọn, bất cứ tên Phòng Vệ nào cũng có thể đương cự nổi với mười tên quân trong các nha phủ khác.

Trước hết, Đào lão giới thiệu mười tên Đội Trưởng.

Trí nhớ của Phí Độc Hành thật đặc biệt, trong mười tên Đội Trưởng, hắn nhận biết có đến tám tên thuộc Hắc đạo giang hồ miền Bắc, họ tuy không nổi danh lắm, nhưng toàn là tay hạng ác có tiếng của những năm về trước.

Chỉ nói qua một lượt, Phí Độc Hành nhớ ngay từng tên một.

Đào sư gia giới thiệu từng người và cho họ biết Phí Độc Hành là tân quan thượng nhiệm.

Không biết tám tên trong mười tên Đội Trưởng này có nhận biết hắn hay không, riêng hắn biết rõ từng mặt, hắn biết bọn này có hơn chứ không kém bọn Kỷ Tử Tinh.

Hắn cũng biết có làm cho họ thuận phục hay không là ngay trong buổi hội kiến này, nó quyết định cho tương lai của hắn.

Hắn đứng thẳng trước đội ngũ và quét mắt thật nhanh từng hàng một, hắn thấy ngay có một đội thiếu mất mấy người, hắn hỏi :

- Còn có người đi đâu vắng mặt ?

Những tên Đội Trưởng làm thinh.

Phí Độc Hành bắt gặp những tia mắt lạnh lùng.

Hắn trầm giọng gặng lại:

- Ai là Đội Trưởng của đội thiếu người ?

Một gã đại hán râu ria, một trong tám tên hung dữ nhứt của Hắc đạo giang hồ lên tiếng :

- Thuộc đội của tôi.

Phí Độc Hành gọi:

- Đến đây !

Tên Đội Trưởng đứng y một chỗ.

Phí Độc Hành gất lớn:

- Ba Tứ Hải !

Gã Đội Trưởng thiếu người tên Ba Tứ Hải chậm chậm bước lên, mặt hắn vẫn băng băng.

Phí Độc Hành hỏi:

- Người có nghe ta hỏi không ?

Ba Tứ Hải đáp:

- Không.

Phí Độc Hành vụt nhấc tay.

Một cái tát bay vào mặt của Ba Tứ Hải.

Không ngờ vị Tân quan này lại có thái độ sớm như thế, Ba Tứ Hải không tránh kịp, hắn bật ngửa ra sau té ngồi xuống đất.

Trong hàng, bọn quân Phòng Vệ có tiếng rầm rì.

Đôi mắt của Ba Tứ Hải lóe lên dữ tợn, hắn nhảy dựng dậy và lao thẳng vào Phí Độc Hành.

Vẫn đứng yên một chỗ, Phí Độc Hành lại nhấc tay lên.

Không ai thấy bàn tay hắn kịp, nhưng Ba Tứ Hải lại bật ngửa ra sau.

Lần này hắn té xa hơn và khóe miệng rỉ máu, cú đánh mạnh hơn.

Ba Tứ Hải lấy ống tay áo quẹt ngang và vụt cúi xuống rút ngọn tiểu đao giắt trong ống gầy hăm hăm nhảy tới.

Hắn đâm liên tiếp vào người của Phí Độc Hành.

Lần này thì họ Phí không nhấc tay lên.

Hắn chỉ hơi nghiêng thân trên để tránh những đường đao đâm tới, và đến ngọn thứ tư, không hiểu hắn đưa tay ra bao giờ, chỉ thấy tay cầm đao của Ba Tứ Hải dính cứng vào tay hắn.

Và bằng vào một thủ pháp thật nhanh, ngọn tiểu đao trong tay của Ba Tứ Hải đã về tay của Phí Độc Hành.

Ngọn đao vừa vào tay Phí Độc Hành thì mũi đao đã sát yết hầu của Ba Tứ Hải.

Hắn ngửa mặt lên và toát mồ hôi.

Phí Độc Hành gần giọng :

- Người có nghe ta hỏi hay không ?

Ba Tứ Hải cắn răng không nói.

Đào sư gia và Đỗ Nghị thoáng hơi đổi sắc...

Phí Độc Hành nhích tay, mũi đao phạm vào da của Ba Tứ Hải, không sâu nhưng máu đã rịn ra.

Đào sư gia thẳng thốt:

- Phí lão đệ...

Phí Độc Hành nói nhưng không quay lại:

- Sư gia, nếu tôi không trừng trị được đám này thì chức vị Hiệu Úy xin sư gia chọn cho người khác.

Đào sư gia nín lặng.

Phí Độc Hành hất mặt:

- Ba Tứ Hải, người có nghe ta hỏi hay không ?

Mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng, Ba Tứ Hải đổi giọng :

- Đã có nghe, có nghe.

Phí Độc Hành rút tay về, trở cán đao giao cho Ba Tứ Hải.

Vừa cầm lại ngọn đao trong tay, đôi mắt của Ba Tứ Hải lại long lên, nhưng hắn bỗng bắt gặp ánh mắt của Phí Độc Hành, tia mắt sáng quắc xói vào mắt hắn.

Bàn tay của Ba Tứ Hải chợt hơi run, hắn buông xuôi tay xuống và cúi mặt.

Hắn tránh tia mắt của Phí Độc Hành.

Bằng một giọng không lớn nhưng uy nghiêm, Phí Độc Hành hỏi lại:

- Hãy cho ta biết, tám người trong đội của người đi đâu ?

Ba Tứ Hải đáp:

- Đã được phái ra ngoài.

Phí Độc Hành gặt lại:

- Phái đi đâu ?

Ba Tứ Hải chưa mở miệng thì Đào sư gia đã rước trước:

- Lão đệ, bọn tám người đó do ta phái đi, xin cho chút nữa ta sẽ nói lại cùng lão đệ.

Phí Độc Hành khoác tay, Ba Tứ Hải lui về hàng ngũ.

Phí Độc Hành quét mắt qua một lượt và hỏi:

- Người có danh sách của đội ngũ hay không ?

Ba Tứ Hải cúi mình:

- Bẩm có, thuộc hạ đang cất giữ.

Hắn đã chịu cúi mình, đã chịu xưng “thuộc hạ” và kèm theo tiếng “bẩm”.

Phí Độc Hành hất hàm:

- Đi lấy đến cho ta.

Ba Tứ Hải lại cúi mình đi vào trong, chỉ trong mấy giây sau, hắn mang ra một quyển sổ hai tay dâng cung kính.

Dán mắt qua một lượt, Phí Độc Hành thấy có nhiều tên được gạch bằng mực đỏ, bên cạnh điền vào những tên mới, hắn biết ngay sự việc như thế nào, hắn xếp sổ lại và hất tay.

Ba Tứ Hải lật đặt bước đến hai tay tiếp lấy.

Chỉ trong khoảnh khắc, thái độ của hắn thay đổi thật nhanh.

Phí Độc Hành đưa mắt nhìn qua khắp mặt trong hàng và dịu giọng :

- Chư vị, ta tên là Phí Độc Hành, bắt đầu từ bây giờ ta cùng chư vị có chung một công việc, ta cần đến sự hợp tác của chư vị, chỉ cần công vụ đừng sai suẩy, chuyện tư của chư vị ta không để ý, mong chư vị nhớ cho điều đó. Bây giờ, đã làm mất buổi trưa của chư vị, xin chư vị hãy tan hàng và tự do đi nghỉ.

Hàng ngũ tan ngay, họ tan có trật tự và không nghe thấy tiếng xầm xì.

Chờ cho bọn Phòng Vệ tan hàng vào nhà, Đỗ Nghị bước lên đưa ngón tay cái ra trước mặt:

- Hạng nhứt, Phí huynh, anh thật là hay, tôi chưa bao giờ thấy chúng phục tùng như thế.

Phí Độc Hành mỉm cười:

- Đó cũng nhờ vào uy đức của sư gia, chính uy đức đó đã giúp cho tôi được việc.

Đào sư gia cười khà:

- Đâu có, đâu có...

Lão đáp hai ba tiếng rồi nói tiếp:

- À quên, có điều này ta cũng cần nói để lão đệ biết qua, có một số quan lại địa phương không chịu tuân lệnh trên, ta đã sai tám tên Phòng Vệ đến cảnh cáo họ, nhân tiện cũng nên cho lão đệ biết về công vụ, bọn mình ở đây chỉ chuyên lo đối phó bên ngoài, còn nội phủ không phải nhiệm vụ của ta, chắc lão đệ biết ý ta muốn nói đó chứ ?

Phí Độc Hành vụt nghe lòng mình nặng xuống...

Lo đối phó bên ngoài còn chuyện nội phủ lại không có quyền động tới...

oOo

Không có công việc không có trách nhiệm ở nội phủ, như vậy nếu không được phái ra ngoài thì ở đây chỉ... ngồi chơi xơi nước.

Và chính vì thế mà thì giờ rỗi rảnh quá nhiều.

Buổi chiều, không có chuyện gì, Đỗ Nghị rủ Phí Độc Hành đến Thiên Kiều. Họ Đỗ nói đùa thêm rằng sẽ dẫn hắn tới gặp một người mà đã lâu rồi không thấy mặt. Người đẹp họ Nhạc, cô con gái của lão thầy đồ “kể chuyện” Nhạc Kính Quang.

Bây giờ trong lưng đã có tấm ngân bài, đó là lệnh bài của Trung Đường Phủ, lệnh bài thuộc hàng Hiệu Úy, chẳng những ra vào quá dễ dàng mà con người lại lắm uy phong.

Hai người đến Thiên Kiều đúng vào lúc thiên hạ đã tấp nập, trong rạp “kể chuyện” của Nhạc Kính Quang đã đông nghẹt, bình trà, chén trà đã bày ra đủ, những cái ghế dài sắp dọc theo rạp cũng gần choán hết người.

Chỉ có hai cha con của họ Nhạc thì chưa thấy.

Đỗ Nghị và Phí Độc Hành đi thẳng vào, cái ghế dài gần phía trước còn trống, hai người ngồi xuống.

Ngay lúc đó, từ bên sau, hai cha con họ Nhạc cũng bước ra.

Lão thầy đồ “Kể chuyện” hôm nay cũng như từ bao giờ, dáng người dong dong cao, gương mặt xương xẩu phong trần, đôi mày dài tận thái dương và ánh mắt ngời ngời sáng quắc.

Cô con gái cũng vẫn như lúc trước, cũng với bộ áo vải thô nhưng nhờ may vừa vặn, cũng với sống mũi dọc dừa, cũng với vành môi như đoá anh đào hé nở và cùng với hai bím tóc đen huyền buông dài trước ngực, mỗi bước đi của cô nàng hai bím tóc đong đưa trông thật ngây thơ.

Tiếng lào xào trong rạp bỗng bật ngay, giá như bây giờ có ai làm rớt một cây kim cũng còn nghe thấy.

Thình lình có tiếng kêu lên, họ kêu không lớn nhưng giọng điệu gần như thảng thốt:

- Ái chà, Nhạc cô nương càng lúc càng đẹp hơn lên !

Không biết trong đám đông, “Cây si” nào đã thốt lên câu đó, nhưng ánh mắt của Nhạc cô nương lại bắt trúng vào chỗ Phí Độc Hành.

Đỗ Nghị thúc nhẹ cùi chỏ vào hông hấn:

- Thấy chưa, mới vắng không bao lâu mà người ta đã tiêu tụy rồi, thật không biết người ta đã nhớ ai ?

Phí Độc Hành cũng đã nhận ra, vẻ đẹp của Nhạc cô nương quả thật ngày một tăng tiến, chỉ có điều nàng có vẻ hơi gầy.

Nhưng hấn đâu có thể a tòng theo Đỗ Nghị, hấn cự nự:

- Nói bậy nói bạ không, im đi.

Vừa thoáng thấy Đỗ Nghị cùng đi với Phí Độc Hành, ánh mắt của cô nàng vụt ngời sáng long lanh và cũng chỉ ném vào mặt hấn một cái thật nhanh rồi cúi đầu lo đi châm nước sang bàn khác.

Đỗ Nghị lại thúc thúc:

- Thấy chưa, Phí huynh, tôi nói có sai đâu nè ? Vừa thấy anh là người ta mừng quýnh, chuyện đó tôi bắt tạt nhạy lắm mà !

Phí Độc Hành trả đũa:

- Nhưng Đỗ huynh cũng đừng quên rằng chỗ này chúng ta ngồi đến hai người đó nghe.

Đỗ Nghị lừ mắt:

- Đừng có chạy tội, tôi biết trông tim đen anh mà. Nè, có cần tôi đi nối sợi chỉ hồng không ? Sơ sơ vài lần thôi, không ai đòi đầu heo đâu mà sợ.

Lão Nhạc Kính Quang vụt gõ mạnh lên bàn, chuyện kể bắt đầu và tiếng gõ của ông ta giống như lệnh của một vị tướng ban ra, hàng ngũ “ngồi nghe” vùng im bật.

Phí Độc Hành lợi dụng cơ hội thúc lại Đỗ Nghị :

- Im đi, hãy để nghe người ta kể chuyện chớ !

Nhạc Kính Quang đứng lên nói mấy lời rồi vào chuyện.

Ông ta kể tiếp đoạn hôm qua.

Bữa nay đến đoạn “Dương Dương Trường Bảng Triệu Tử Long Phò Á Đầu”

Kể chuyện có xen một vài động tác, lối nói ra bộ của họ Nhạc thật là hấp dẫn, người nghe có cảm giác như cây quạt trên tay ông ta là cây trường thương của Triệu Tử Long đang tung hoành giữa quân Tào.

Càng nghe người ta càng mơ hồ như thời gian thụt lùi trở lại, họ có cảm giác như không phải đang ngồi tại Thiên Kiều mà là đang đứng trên vùng đất cao tại Cầu Trường Bằng và đang thấy... Triệu Tử Long.

Chính Đỗ Nghị và Phí Độc Hành cũng nghe đến xuất thần.

Lối kể chuyện như thế quả thật là hay.

Câu chuyện kết thúc.

Tiếng “hay” tiếp theo tiếng vỗ tay vang dội, tưởng chừng như cái rạp sắp sập đến nơi.

Cô gái họ Nhạc bắt đầu mang bình đi rót nước.

Chỗ đông người, bàn ghế lại cản trở, nhưng vì đã quen nên cô nàng vẫn làm tròn phận sự một cách nhanh nhẹn dễ dàng.

Châm hết mấy bàn bên phía Phí Độc Hành, nàng mang bình sang châm bàn bên trái.

Thình lình có tiếng kêu rú lên, mọi người quay lại thấy cô gái họ Nhạc lùi ra ngoài, mày cô ta dựng lên, đôi mắt tròn xoe ươn ướt như sắp rơi nước mắt.

Đối diện trong bàn, một gã đại hán mặt áo xấn tay phanh ngực cũng trợn tròn đôi mắt, chân hấn nước trà hầy còn nhiều ròn ròn.

Nước trà nóng đổ vào chân người ! Nhạc Kính Quang lật đật đứng lên bước nhanh lại trước mặt gã đại hán vòng tay:

- Xin lỗi, xin lỗi vị đại gia, con a đầu nhà tôi bất ý...

Gã đại hán trừng đôi mắt:

- Xin lỗi rồi thôi à ? Nước sôi đổ lên chân, có lẽ cả mười ngày ta còn chưa đi được.

Có tiếng xâm xì :

- Mẹ họ, ai biểu rờ tay con gái người ta !

- Đáng đời những cái tên hay rờ ầu.

Tiếng nói không lớn, nhưng Đỗ Nghị lắng nghe, hấn đứng lên bước lại chặn tay trước mặt lão già họ Nhạc:

- Nhạc lão bá, hãy để tôi nói đôi lời...

Hấn nhìn chăm chăm vào mặt đại hán:

- Nhạc cô nương làm nước đổ trúng chân ông bạn phải không ?

Vốn không biết mặt Đỗ Nghị, gã đại hán trợn trừng:

- Chớ còn gì nữa ? Bộ dui sao không thấy ?

Đỗ Nghị cười cười :

- Ông bạn nói chuyện với người như thế hay sao ? Được rồi, bây giờ ông bạn muốn gì đây ?

Gã đại hán càng nổi nóng, hấn nói như thét:

- Muốn gì à ? Muốn lão già kia phải bỏ tiền ra mua thuốc, còn cô gái đó phải săn sóc cái chân của ta cho đến khi nào lành hẳn, được không ?

Đỗ Nghị gật đầu :

- Được chớ sao không, chỉ có điều xin phiền ông bạn làm ơn cho biết coi tại sao Nhạc cô nương lại làm đổ nước lên chân ông bạn vậy ?

Gã đại hán hơi khựng, nhưng rồi hấn quát tháo ngay:

- Mẹ họ, làm đổ là làm đổ chớ còn sao nữa, người muốn hỏi cái gì ? Mẹ họ, nhiều chuyện.

Đỗ Nghị nhượng nhượng mắt:

- Lạ he, Nhạc cô nương làm công việc này bao lâu rồi chưa hề sơ sẩy, thế tại làm sao hôm nay lại làm đổ nước vào chân ông bạn mà không đổ vào người khác?

Nhiều tiếng cười nổi rập lên.

Gã đại hán biến sắc, hấn chỉ tay gần đụng trán Đỗ Nghị :

- Ông đã bị phỏng chân mà người còn muốn giỡn hả...

Một tát tai bay tấp vào mặt hấn làm cho hấn bất phòng bị bật ngửa ra sau, nếu không có cái bàn cản lại thì chắc hấn bị ngã luôn xuống đất.

- o O o -